

Het verhaal van Jezus...

Als reactie op het verhaal van God zou je kunnen verwachten, dat het bij Jezus zou gaan over de werkelijkheid van Jezus. Dat hij in zijn leven de werkelijkheid van het verhaal van God heeft laten zien. Of anders gezegd: dat hij dat verhaal zichtbaar en tastbaar heeft gemaakt in zijn leven en daarmee ook in de werkelijkheid van deze wereld.

Maar... los van het feit, dat we gerust uit kunnen gaan van het feit, dat Jezus een historische persoon is geweest en dus ook echt heeft bestaan, moeten we **vaststellen, dat we het met verhalen moeten doen.**

Verhalen van mensen, **die hem hebben meegemaakt**, maar ook verhalen van mensen, **die door hem zijn aangesproken** en verhalen van mensen, **die over hem hebben nagedacht.**

Het gaat dan om verhalen in de vorm van **getuigenverslagen, getuigenissen van volgelingen en interpretaties in het licht van het geloofsdelen toen.**

In die verhalen is het moeilijk een scheiding te maken tussen objectieve gebeurtenissen (daden en woorden van Jezus) en dat wat mensen ervan beleefd, ervaren, herinnerd en geïnterpreteerd hebben.

Als je dan ook weet, dat we het met 'verhalen' moeten doen die, wat de brieven van Paulus betreft toch minstens 20 jaar later, en wat de evangeliën betreft minstens 40 – 60 jaar later geschreven/vastgelegd zijn, word je al minder stellig in wat Jezus precies gezegd en gedaan heeft, en wat er allemaal precies is gebeurd.

Er is erg veel aandacht geweest om te proberen meer te weten te komen over de historische Jezus. Al die pogingen strandden uiteindelijk bij gebrek aan objectieve gegevens, met name ook van betrouwbare buitenbijbelse gegevens. Overigens had men in die tijd nog geen ideeën over het vastleggen van geschiedenis feiten, op de manier van de hedendaagse wetenschap.

Daarom moet ook hier gesproken worden over het Verhaal van Jezus.

Om aan te duiden, dat het ook bij Jezus gaat om iets van een mysterie, dat niet vast te leggen is, en door ons hooguit te verkennen en af te tasten is, in alle bescheidenheid en voorlopigheid.

De stelligheden, waarmee uitspraken over Jezus in dogma's zijn vastgelegd, zou je kunnen zien als pogingen om met de menselijke geest meer grip te krijgen op het Verhaal van God. In de kerkgeschiedenis zien we hoe het machtsdenken van de kerk misbruik heeft gemaakt van geloofsuitspraken en dogma's om mensen klein en ondergeschikt te houden, inspelend op angsten en basisbehoeften van 'gewone' mensen.

We moeten het dus met min of meer subjectieve verslagen en verhalen doen van mensen, die geraakt zijn door de woorden en daden van Jezus.

En toch...

Er is heel veel te zeggen over de manier waarop mijn beeldvorming over Jezus veranderd is in mijn leven: zowel door levenservaringen, als ook door mijn lezen en mijn denken.

Per saldo kan ik zeggen, dat **alles wat met dogma en product van verstandelijk denken te maken heeft 'verkrumeld' (cq. verdwenen) is, en dat gebleven is het gevoel van basisvertrouwen en van waarde zijn als mens**, via het verhaal van God, dat ik als bevestiging heb ervaren in het verhaal van Jezus.

Heel concreet in de ervaring van (en ontdekking van de betekenis van) liefde die zichzelf niet zoekt en met ontferming bewogen ('aangerakt') is.

Dat wil niet zeggen, dat ik mijn verstandelijk denken aan de kant heb gezet, maar meer in dienst heb gesteld van het verkennen en aftasten en zoeken naar woorden, die helpen om duidelijk te maken waar het om gaat. Met alle bescheidenheid en voorlopigheid woorden gebruiken die nooit absoluut zijn, maar hooguit een opstapje naar een ervaring. Om op die manier het mysterie in waarde te laten, en niet kapot te maken of ondergeschikt aan onze verstandelijke behoeften.

Het klinkt allemaal wat vaag, maar laten we eens proberen het toe te passen op persoonlijke ervaringen, die elke dag kunnen plaats vinden:

Stel, je wordt verliefd.

Kun je beschrijven hoe dat gebeurt?

Kun je bewijzen, dat je verliefd bent?

Ben je het er mee eens, dat verliefdheid behoort tot het gebied van overstijgende ervaringen, waarbij je geen enkele verstandelijke uitleg of afdoende verklaring kunt geven?

Daarbij komt, dat je niemand kunt uitleggen, hoe hij/zij ook verliefd zou kunnen worden, laat staan op de dezelfde persoon als jij dat geworden bent.

Je kunt nog verder gaan:

verliefdheid kan een grillig verloop hebben, al naar gelang er bevestigende of teleurstellende ervaringen plaats vinden.

Meestal hebben die te maken met wederzijdse beeldvorming en verwachtingen.

Verliefdheid kan overgaan in 'echte liefde'.

Ja, wat bedoelen we daar dan mee?

In het algemeen wordt daarmee bedoeld, dat het gevoel op een dieper niveau is terecht gekomen. Een groeiverhaal zowel in (wederzijdse) geborgenheid als in (wederzijdse) waarde en betekenis.

Het is heel duidelijk, dat deze processen niet te construeren zijn, het lijkt eerder op een wederzijds aftasten en verkennen, dan op een onderhandeling of examenproduct.

Het is eerder een ontdekking dan een constructie.

En als je mensen vraagt om te omschrijven wat deze liefde is, vindt men het heel moeilijk te benoemen.

Het komt dichtbij algemeenheden en iets van stotteren.

Je zou dat ook rustig 'cirkelen om een geheim' kunnen noemen.

Omstanders (familie en vrienden) zien het in zowel woorden, gebaren als gedrag en stellen vast: 'dit moet wel liefde zijn!'.

Het zit hem in meer dan de dingen, die men doet, of die men

voor elkaar over heeft.

Het is er gewoon en... je ziet het of je ziet het niet!

Ik kan geen beter voorbeeld geven om duidelijk te maken op wat voor manier ik ontdekt heb, dat het verhaal van God in mijn leven een diepe allesomvattende betekenis heeft gekregen.

Na het afpellen (cq. bewust worden) van alle dogma's en van alles wat met het verhaal van de mens (het evolutiegegeven) te maken heeft.

En wat overblijft is 'de aanraking' door het verhaal van liefde en daarmee de betekenis van genade ('het *er gewoon mogen zijn, zoals je bent*').

Zo heeft het Verhaal van Jezus mij geholpen om door alle verhalen van het Oude Testament heen het onderscheid te zien tussen het verhaal van God en het verhaal van de mens. In die zin heeft het voor mij het Verhaal van God zo dichtbij gebracht, dat ik ook op die manier naar mijn eigen leven kon kijken.

Het was voor mij een opstapje naar een persoonlijke ervaring rondom het geheim van God.

Ja en dan kom ik bij het hart van het evangelie: **het verhaal en de betekenis van Kruis en Opstanding van Jezus.**

Maar... niet zoals mij dat is verteld, of zoals ik als vanzelfsprekend ben opgevoed in het geloof!

Met het hele verhaal van verzoening in de vorm van betaling en genoegdoening voor de zonden van alle mensen van Jezus aan het Kruis, met God als veroordelend Rechter kan ik geen kant op!

Het verhaal sprak toen heel erg tot verbeelding, kwam ook heel dichtbij in het besef van mijn eigen schuld- en zondegevoel (aangewakkerd door veel dominees).

Bovendien een geweldige gedachte, dat die grote God ook om mij geeft, maar... **het optellen en aftrekken van schulden en zonden past, wat mij betreft helemaal niet bij het begrip 'liefde'.**

....Alsof de God van liefde zelf even de kamer uitgaat, en vervolgens in een ander jasje (dat van een Rechter) weer terug komt....

Maar daarover meer in een volgende bijdrage....

(wordt vervolgd)